Prima instanţă: Judecătoria Chișinău /sediul Centru/ (Judecător Irina Țonov)
Dosarul nr. 2r-328/23
2-22087645-02-2r-26012023

D E C I Z I E

20 martie 2023 municipiul Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Victoria Sîrbu
Judecătorilor Dorin Dulghieru și Virgiliu Buhnaci

examinând, fără participarea părţilor, recursul declarat de Nicoară Alexandru, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 16 decembrie 2022, prin care s-a admis excepția de tardivitate, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată Nicoară Alexandru către Nicov Valentin cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La data 20 iunie 2022, reclamantul Nicoară Alexandru, reprezentat de avocatul stagiar Guigov Alexandru, a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva lui Nicov Valentin cu privire la încasarea datoriei în sumă de 25 000,00 lei, dobânzii de întârziere în sumă de 26 000,00 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii sale, Nicoară Alexandru a invocat că, la 07 februarie 2012, Nicov Valentin a împrumutat de la Nicoară Alexandru suma de 52 000,00 lei, pe termen de un an, fapt confirmat prin recipisa anexată la cerere. Astfel, deoarece până la 07 februarie 2013 data limită de restituire a împrumutului, datoria nu a fost rambursată, a notificat pârâtul de mai multe ori, în formă scrisă și telefonic.

Reclamantul a explicat că, deoarece până în prezent pârâtul nu a restituit datoria, mai solicită încasarea dobânzii de întârziere în conformitate cu prevederile art. 942 din Codul civil pentru perioada 09.02.2013-31.05.2022, în suma ce nu depășește jumătate din suma de bază datorată, adică 26 000,00 lei.

La data de 18 august 2022, în faza de pregătire a cauzei pentru dezbaterile judiciare, reprezentantul pârâtului Nicov Valentin, avocatul Dudulica Liubomir a invocat excepția de tardivitate în temeiul art.186^1 din Codul de procedură civilă, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind tardivă.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 16 decembrie 2022, s-a admis, excepţia de tardivitate invocată de reprezentantul pârâtului Nicov Valentin, avocatul Dudulica Liubomir.

S-a respins, ca fiind tardivă, cererea de chemare în judecată înaintată de Nicoară Alexandru, reprezentat de avocatul stagiar Guigov Alexandru, împotriva lui Nicov Valentin cu privire la încasarea datoriei în sumă de 25 000,00 lei, dobânzii de întârziere în sumă de 26 000,00 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

La data de 13 ianuarie 2023, Nicoară Alexandru a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 16 decembrie 2022, solicitând admiterea recursului, anularea încheierii instanței de fond, cu restituirea cauzei spre examinare în instanța de judecată.

În susținerea poziției sale, recurentul Nicoară Alexandru a menționat că, potrivit recipisei semnate de pârâtul Nicov Valentin, la data de 07.02.2012, acesta s-a obligat să restituie suma împrumutată în mărime de 52 000,00 (cincizeci şi două mii) lei, în termen de un an. Totodată, în recipisă este convenită o metodă alternativă de încasare a echivalentului bănesc, şi anume prin transmiterea în proprietate a automobilului de model „Mitsubishi Lancer”. Astfel, contrar acestei obligaţiuni asumate şi confirmate prin recipisă semnată de Nicov Valentin, acesta nu și-a onorat îndatorirea de a restitui suma de 52 000,00 lei, precum și nici obligațiunea de a transmite automobilul de model „Mitsubishi Lancer”.

Recurentul Nicoară Alexandru a susținut că după data scadentă de restituire a datoriei, a intrat în vigoare o obligaţiune alternativă a pârâtului, şi anume de transmitere în proprietate a automobilului de model „Mitsubishi Lancer”, în beneficiul reclamantului. Iar această acţiune/obligaţie nu are un termen de realizare.

În context, recurentul a relevat că, obligaţiunea alternativă a pârâtului, de transmitere în proprietate a automobilului, nu este afectată de termenul de prescripţie, întrucât nu are o dată scadentă, iar o pretenţie în acest sens încă nu a fost înaintată, oferindu-i-se posibilitatea debitorului de a alege metoda de executare a obligaţiei.

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la data de 26 ianuarie 2023, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor (PIGD), cauza civilă a fost repartizată spre examinare în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Virgiliu Buhnaci.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a expediat în adresa *intimatului Nicov Valentin*, cererea de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, astfel la 19 martie 2023, avocatul Dudulica Liubomir, în interesele lui Nicov Valentin, a depus o referință, prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea încheierii instanței de fond.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chișinău consideră recursul neîntemeiat şi care urmează a fi respins cu menţinerea încheierii instanţei de fond din considerentele ce urmează.

În conformitate cu prevederile art. 425 CPC, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Cu întâietate, Colegiul reține că, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, a emis încheierea recurată la data de 16 decembrie 2022, iar la materialele cauzei lipsește dovada faptului că recurentul Nicoară Alexandru ar fi recepționat încheierea instanței de fond, astfel, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chișinău consideră că, recursul depus de Nicoară Alexandru la 13 ianuarie 2023, a fost declarat în termenul prevăzut de Lege.

Potrivit art. 186^1 alin. (3) CPC, dacă nu se dispune repunerea în termen şi/sau se admite excepția de tardivitate, instanța de judecată respinge acțiunea ca fiind tardivă printr-o încheiere motivată care poate fi atacată cu recurs.

În conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) CPC, Curțile de Apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Conform prevederilor art. 426 alin. (3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului şi a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părţilor.

În corespundere cu art. 427 lit. a) CPC, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să menţină încheierea.

Actele pricinii denotă faptul că, la data 20 iunie 2022, reclamantul Nicoară Alexandru, reprezentat de avocatul stagiar Guigov Alexandru, a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva lui Nicov Valentin cu privire la încasarea datoriei în sumă de 25 000,00 lei, dobânzii de întârziere în sumă de 26 000,00 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

La data de 18 august 2022, în faza de pregătire a cauzei pentru dezbaterile judiciare, reprezentantul pârâtului Nicov Valentin, avocatul Dudulica Liubomir a invocat excepția de tardivitate în temeiul art.186^1 din Codul de procedură civilă, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind tardivă.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 16 decembrie 2022, s-a admis, excepţia de tardivitate invocată de reprezentantul pârâtului Nicov Valentin, avocatul Dudulica Liubomir.

S-a respins, ca fiind tardivă, cererea de chemare în judecată înaintată de Nicoară Alexandru, reprezentat de avocatul stagiar Guigov Alexandru, împotriva lui Nicov Valentin cu privire la încasarea datoriei în sumă de 25 000,00 lei, dobânzii de întârziere în sumă de 26 000,00 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

La data de 13 ianuarie 2023, Nicoară Alexandru a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 16 decembrie 2022, solicitând admiterea recursului, anularea încheierii instanței de fond, cu restituirea cauzei spre examinare în instanța de judecată.

Verificând legalitatea şi temeinicia încheierii instanţei ierarhic inferioare în raport cu criticele formulate în cererea de recurs şi materialul probator, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chișinău conchide că soluţia instanţei de fond este una corectă, rezultată din aprecierea corectă a materialului probator şi interpretarea justă a normelor de drept procedural.

La acest segment, prezintă relevanţă prevederile art. 185 alin. (1) lit. n) CPC, unde se stipulează că, judecătorul în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare la cerere soluţionează excepţia de tardivitate a pretenţiilor.

Potrivit art.186[1] alin.(1) CPC, cererile depuse în instanța de judecată peste termenul de prescripție extinctivă, a căror tardivitate a fost invocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare de partea în proces, persoana în a cărei favoare a curs prescripţia, de creditorul persoanei sau de către oricare altă persoană care are interes legitim, se examinează în fond doar după examinarea de către instanța de judecată a excepției de tardivitate.

Conform alin. (2) din aceeași normă juridică excepția de tardivitate și, după caz, repunerea în termen se soluționează în ședință de judecată, convocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare. Lipsa participanților citați legal nu împiedică examinarea cererilor.

Din lucrările cauzei se mai atestă că, reclamantul Nicoară Alexandru pretinde datoria în baza contractului de împrumut (recipisa) din 07 februarie 2012 (f.d. 14).

Conform recipisei semnată de pârât la 07.02.2012, Nicov Valentin consemnează că a împrumutat de la Nicoară Alexandru suma de 52 000,00 lei și s-a obligat să-i restituie în decurs de un an, Totodată, în cazul nerambursării datoriei Nicov Valentin s-a obligat să cedeze automobilul de model „Mitsubishi Lancer” anul fabricării 2003 (f.d.14).

Potrivit art. 7 alin. (2) Cod civil (în redacția în vigoare din 01.03.2019), Legea nouă este aplicabilă situațiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare.

În acord cu art. 7 alin. (6) Cod civil (în redacția în vigoare din 01.03.2019), dispozițiile legii noi privitoare la termenele de prescripție atît extinctivă, cît și achizitivă (uzucapiune) se aplică termenului de prescripție care a început să curgă înainte de data intrării ei în vigoare și nu a expirat înainte de acea dată. În acest caz, termenul curs anterior se ia în cont. Începutul, suspendarea și întreruperea termenului de prescripție se determină, pentru perioada anterioară intrării în vigoare a legii noi, de legea veche.

Conform dispozițiilor art. 267 alin. (1) Cod civil (în redacția până la data de 01.03.2019), termenul general în interiorul căruia persoana poate să-şi apere, pe calea intentării unei acțiuni în instanță de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani.

În corespundere cu art. 271 alin. (1) Cod civil (în redacția până la data de 01.03.2019), acţiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripţie extinctivă numai la cererea persoanei în a cărei

favoare a curs prescripţia, depusă pînă la încheierea dezbaterilor în fond. În apel sau în recurs, prescripţia poate fi opusă de îndreptăţit numai în cazul în care instanţa se pronunţă asupra fondului.

Iar, potrivit art. 272 alin. (1) și (2) Cod civil (în redacția până la data de 01.03.2019), termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data naşterii dreptului la acţiune. Dreptul la acţiune se naşte la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului. Dacă legea prevede altfel, prescripţia începe să curgă de la data cînd obligaţia devine exigibilă, iar în cazul obligaţiei de a nu face, de la data încălcării acesteia. În cazul în care dreptul subiectiv este afectat de un termen suspensiv sau de o condiţie suspensivă, termenul de prescripţie extinctivă începe să curgă de la data împlinirii termenului ori a realizării condiţiei.

Conform art. 871 alin. (1) Cod civil (în redacția până la data de 01.03.2019), împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul şi în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobânzi, el are dreptul să restituie împrumutul şi până la expirarea termenului.

Potrivit art. 263 Cod civil (în redacția până la data de 01.03.2019), dacă termenele de un an şi de o lună se calculează fără a se ţine cont de curgerea lui neîntreruptă, se consideră că luna are 30 de zile şi anul – 365 de zile.

Reieșind din prevederile legale enunțate și circumstanțele de fapt constatate, Colegiul atestă că termenul de prescripție extinctivă pentru adresare în instanța de judecată privind încasarea sumei în baza recipisei din 07 februarie 2012, a început să curgă din data de 08 februarie 2013 și a expirat la 08 februarie 2016.

Din materialele cauzei rezultă că acțiune a fost depusă la data de 20 iunie 2022, astfel, cumulând cele indicate, Colegiul constată că, instanța de fond just a determinat faptul că termenul de prescripţie în speţă, a fost încălcat.

Instanța de recurs notează că termenul de prescripție servește mai multor scopuri importante, și anume, să asigure securitatea şi finalitatea juridică, să protejeze potențialii pîrîți de plîngerile tardive care pot fi dificil de contestat şi să prevină orice nedreptate care poate rezulta în cazul în care instanţele ar fi obligate să se pronunţe cu privire la evenimente care au avut loc în trecutul îndepărtat, pe baza unor probe care este posibil să fi devenit nesigure şi incomplete din cauza trecerii timpului (a se vedea cauza Oleksandr Volkov vs Ukraina, 9 ianuarie 2013, parag. 137, Kamenova vs Bulgaria, 12 iulie 2018, parag. 47).

În acest context, instanța învederează că articolul 267 din Codul Civil (în redacția din 06 iunie 2002) este cuprins în capitolul II, Titlul IV, Cartea I din Codul civil, care este denumit de legislator „Prescripția extinctivă”.

Doctrina juridică, dar și jurisprudența constantă a instanțelor judecătorești, definește prescripţia extinctivă ca termen juridico-civil, care se răsfrînge asupra posibilităţii apărute la persoană (fizică sau juridică) de a-şi apăra dreptul încălcat pe calea acţiunii civile.

Posibilitatea persoanei fizice sau juridice de a primi apărarea pe calea acțiunii civile reprezintă dreptul subiectiv la apărare pe calea acțiunii civile, denumit dreptul la acţiune.

Apărut din cadrul raportului juridic civil, dreptul la acţiune reprezintă dreptul de a cere de la instanţa de judecată emiterea hotărîrii, care ar admite acţiunea, sau dreptul la admiterea acţiunii.

Aşadar, prescripţia extinctivă este termenul, la expirarea căruia în cazul în care acţiunea n-a fost înaintată, se stinge dreptul civil, apărut în urma litigiului.

Expirarea prescripţiei extinctive nu duce la încetarea a dreptului subiectiv civil încălcat, ci stinge dreptul subiectiv civil la apărare pe calea acţiunii civile.

Revenind la situația din speță, Colegiul reiterează că perioada în interiorul căreia Nicoară Alexandru ar fi putut să-și apere, pe calea intentării unei acţiuni în instanţă de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani și a început a curge din data de 08 februarie 2013.

În acest sens, Colegiul notează că la 08 februarie 2013, Nicoară Alexandru cunoștea despre pretinsa încălcare, iar solicitarea care se referă la încasarea datoriei putea fi depusă cel târziu până la 08 februarie 2016. Însă, cu toate acestea prezenta acțiune a fost depusă la data de 20 iunie 2022, deci contrar art.267 Cod Civil și cu omiterea termenului de prescripție.

La fel, Colegiul precizează că reclamantul, nu a solicitat repunerea în termen a cererii înaintată cu depășirea termenului de trei ani, de la data când a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

La acest capitol, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat că dreptul la un proces echitabil în faţa unui tribunal, garantat prin articolul 6 din Convenţie, trebuie să fie interpretat în lumina preambulului Convenţiei, care enunţă preeminenţa dreptului ca element al patrimoniului comun al Statelor contractante. Unul din elementele fundamentale ale preeminenţei dreptului este principiul securităţii raporturilor juridice. Curtea a apreciat că reglementarea referitoare la formalităţile prealabile şi termenele ce trebuie respectate pentru a promova o acțiune/cale de atac urmăreşte să asigure o bună administrare a justiţiei şi, în particular, să respecte principiul securităţii juridice şi că cei interesaţi trebuie să aibă posibilitatea de a se aştepta ca aceste reguli să fie aplicate.

Prin prisma art. 6 din Convenţia Europeană, precum şi prin prisma jurisprudenței Curții Europene, dreptul de acces la justiţie nu poate fi absolut, el poate implica limitări, inclusiv de ordin procedural, cât timp acestea sunt rezonabile şi proporționale cu scopul urmărit. Accesul la justiţie poate fi limitat, în special prin instituirea condițiilor de admisibilitate, domeniu în care statul se bucură de o anumită marjă de apreciere. Aceste limitări trebuie să urmărească un scop legitim, asigurându-se o proporţionalitate între interesul persoanei şi scopul legitim urmărit (Guérin contra Franţei, 29 iulie 1998, § 37).

Totuşi, limitările nu trebuie să reducă la zero esenţa acestui drept. Regulile de procedură au scopul de a asigura o bună administrare a justiţiei şi, în special, a asigura securitatea raporturilor juridice, iar cei implicaţi în proceduri trebuie să se aştepte ca aceste reguli să fie aplicate (Miragall Escolano ş.a. contra Spaniei, 25 ianuarie 2000, § 33). Curtea Europeană a statuat că, dincolo de limitele care circumscriu conținutului acestui drept, există loc pentru restrângeri aduse implicit. Dreptul de acces la o instanță de judecată impune, prin însăși natura sa, a fi reglementat de către stat, reglementare care poate fi variabilă în timp şi spaţiu, în funcţie de nevoile şi resursele comunității şi ale indivizilor (Ashingdane contra Regatului Unit al Marii Britanii).

Sub aspect procesual, accesul liber la justiție se materializează în prerogativele pe care le implică dreptul la acțiune, ca aptitudine legală ce este recunoscută de ordinea juridică oricărei persoane fizice sau juridice care pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept. Legiuitorul poate stabili anumite condiţii privind exercitarea drepturilor subiective, nerealizarea cărora poate duce la stingerea acestor drepturi. Asemenea condiţii se referă, inclusiv la limitele temporale de apariție, exercitare sau apărare a drepturilor legitime, numite în dreptul civil ,,termene". Acestea sunt perioadele de timp, în cadrul cărora titularii drepturilor subiective sunt împuterniciți să-şi realizeze drepturile, nerealizarea acestora fiind sancționată cu pierderea lor.

Iar ,,înrăutăţirea unei situaţii juridice, care a devenit irevocabilă datorită aplicării termenului de prescripţie sau care ar fi trebuit să devină irevocabilă dacă termenul de prescripţie s-ar fi aplicat, este incompatibilă cu principiul securităţii raporturilor juridice" (hotărîrea din 18.06.2008 pe cauza SRL „Dacia" contra Moldovei, cererea nr. 3052/04, §77; hotărîrea din 24.11.2009 pe cauza „Ipteh" SA şi alţii contra Moldovei, cererea nr.35367/08).

În aceeași ordine de idei, se inserează că în jurisprudența sa constantă Curtea reaminteşte, că situaţii similare au fost deja examinate în hotărîrile Popov vs. Moldova (nr. 2), (nr. 19960/04, § 53, 6 decembrie 2005) şi Melnic v.Moldova (§§ 40 şi 41), în care s-a constatat că prin neaducerea vreunui motiv pentru prelungirea termenului de depunere de către părţi a unui act procedural, instanţele judecătoreşti naţionale au încălcat drepturile reclamanţilor la un proces echitabil (hotărîrea Ceachir v. Moldova, nr. 11712/04 din 15.01.2008).

Urmează a fi inserată și cauza care se regăsește în jurisprudența Curții, la cererea lui Straisteanu şi alţii versus Moldova prin care s-a constatat în unanimitate violarea art.6 § 1 din Convenţia Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului şi Libertăţilor Fundamental, menţionîndu-se că: cererile Procuraturii Generale privind anularea contractelor de arendă şi de vînzare - cumpărare a loturilor au fost admise în totalitate, ignorînd argumentul reclamaţilor precum că au fost depuse cu depăşirea termenului limită. Astfel, Curtea a considerat că prin admiterea cererilor Procuraturii Generale în interesele statului fară limită de timp, a fost încălcat principiul securităţii

raporturilor juridice contrar prevederilor art.§ 1 din Convenţia Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului şi Libertăţilor Fundamentale.

Urmare a celor menţionate, instanţa de recurs, constată că prin nerespectarea procedurii corespunzătoare şi admiterea unei cereri depuse tardiv, va avea loc încălcarea dreptului la un proces echitabil al prevăzut de art.6 § 1 din Convenţia Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale, potrivit căruia, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită prin lege.

Astfel, reînnoirea neîntemeiată sau din oficiu de către instanța de judecată termenului de prescripţie în cazul în care partea nu solicită repunerea acestui termen, reprezintă o soluţie care ar putea înfrânge principiul securităţii raporturilor juridice şi ar încălca drepturile celorlalte părţi la un proces echitabil.

Față de cele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău consideră că, recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat.

Totodată, Colegiul nu poate admite alegațiile recurentului Nicoară Alexandru, precum că, obligațiunea alternativă a pârâtului de transmitere în proprietate a automobilului de model „Mitsubishi Lancer” nu este afectată de termenul de prescripție, deoarece aceasta nu are o dată scadentă, or, la caz, Colegiul constată că, Nicoară Alexandru de fapt a aflat despre încălcarea dreptului său încă din 08 februarie 2013. Or, potrivit art. 272 alin. (1) Cod Civil (în redacția până la 01 martie 2019), termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data naşterii dreptului la acţiune. ***Dreptul la acţiune se naşte la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.***

Prin urmare, Colegiul nu poate admite alegațiile recurentului expuse în cererea de recurs, or, recurentul Nicoară Alexandru prin acțiunea înaintată a solicitat încasarea datoriei dar nu transmiterea automobilului. Astfe din cele invocate în recurs pretinde existența unei alte stări de fapt și aplicabilitatea altor norme de drept material, înaintând critici formale și subiective împotriva încheierii date de prima instanță, fapt ce nu generează automat existența acestei stări de fapt și necesitatea aplicării normelor de drept material dorite de ultimul.

Completul reaminteşte că, prin prisma jurisprudenţei CtEDO, „... art. 6 paragraf. 1 al Convenţiei nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanţă de recurs, întemeindu-se pe dispoziţii legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinţei pronunţate de o instanţă inferioară, ca fiind lipsită de şanse de succes (cauza *Rebait şi alţii contra Franţei*, Comisia Europeană a drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995)”.

Deci, având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt şi de drept, doveditoare a ilegalităţii încheierii contestate care ar duce la casarea acesteia, Colegiul civil şi de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca neîntemeiat şi a menţine încheierea instanţei de fond.

În conformitate cu prevederile art.427 lit. a), 428 CPC, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău,-

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Nicoară Alexandru.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 16 decembrie 2022, prin care s-a admis excepția de tardivitate, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată Nicoară Alexandru către Nicov Valentin cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele completului,
judecătorul: Victoria Sîrbu

Judecătorii: Dorin Dulghieru

Virgiliu Buhnaci